

Agenda Informativa Mensual

Òrgan informatiu de Catalunya Acord.

N° 75 - Març 2009

Web: www.cataloniaacord.org - www.nasdebarraca.com

Pedro Morón de la Fuente
Periodista y escritor
Presidente de l'Associació
Catalònia Acord

Bruselas y la brunete mediática

Pasado un tiempo prudencial desde la manifestación independentista de Bruselas (7/3/09), voy a dar la opinión de la Asociación Catalònia Acord, y la mía propia, sobre el tema. No en vano varios representantes de la entidad nos desplazamos a la llamada capital de Europa en diversos medios de comunicación, unos en avión, otros en coche particular y el resto en autocar.

El medio que yo escogí fue éste último. Viajé con los amigos de la plataforma Acte de Sobirania (Enric Fontanal & Company). Tuve durante todo el trayecto el placer de compartir asiento con un gran escritor, Enric Larreula, cuya agradable compañía me hizo

Aspecto de la manifestación de Bruselas del día 7 de marzo, poco antes de comenzar. Fotos: Pedro Morón

más llevaderos los 2.800 kms. (ida y vuelta) del largo y pesado viaje.

En nuestro autocar, donde las conversaciones fueron continuas, habían personas mayores

y también jóvenes, todos con un denominador común; alegría contenida por el acto que se iba a llevar a cabo por novedoso e innovador, traspasar las fronteras de Catalunya y manifestar

nuestro deseo de independencia en el corazón de Europa. No obstante, dentro de cada uno de nosotros existía el temor a que no fuéramos los 10.000 que los convocantes (10.000 a

Brussel.les) habían previsto.

En etapas de cuatro horas (15 minutos de descanso), nos fuimos acercando a nuestro destino. A las once y treinta de la mañana estaba anunciado el comienzo de la manifestación y a las 11,15 ya había llegado nuestro autocar, que había partido a las 6 de la tarde del día anterior. Justo a tiempo.

Primera sorpresa; en el lugar escogido para el inicio (la estación de Bruselas) casi ya no cabía un alfiler y para nuestra sorpresa la manifestación, aún a la espera de iniciar la marcha, se extendía hacia delante en un río interminable de pancartas, senyeras y esteladas. De las entrañas del autocar comenzaron a salir banderas catalanas y pequeñas pancartas al más puro estilo americano. Me impactó sobremanera el ver a muchos viejos luchadores independentistas, nacionalistas y catalanistas (de 70 o más años) con la ilusión en el rostro y gritando sus consignas desde el primer momento que baja-

Continúa en la página siguiente

Un munt d'arguments per dir adéu

(Es molt llarg però situa perfectament el debat.)

Les dades que s'hi exposen són vertaderes i contrastades. (dades: Observatori del Finançament de Catalunya)

L'any 2005 Espanya no va tornar a Catalunya 19.177 milions d'euros, això fa 52'5 milions d'euros al dia (8.742 milions de pessetes!). Aquests diners pertanyen a Catalunya. Això afecta a tots els habitants de Catalunya, independentment d'on hagin nascut o de si es diuen Puig, Pérez o Mohammed.

Amb aquests diners la Generalitat de Catalunya podria:

1- Construir un hospital com el de Granollers cada dia!

2- Organitzar uns Jocs Olímpics cada any!

3- Desdoblar l'Eix Transveral.

4- Edificar 55.000 pisos cada any i regalar-los!

6- Construir 15 línies de TGV de Barcelona fins a Perpinyà cada any.

7- Oferir pensions dignes per tothom.

8- Combatre millor la crisi.

De quina manera aquests números ens afecten personalment? L'Estat Espanyol se'ns queda 3.000? €per cap. Són 250 al mes que deixem de rebre. Us agradaria de cobrar-ne 250 ? més al mes?

A continuació uns exemples de què podríem fer amb aquests 3000 €:

1- Ajudar a pagar la hipoteca.

2- Comprar un ordinador nou cada any.

3- Pagar el dentista sense haver d'endeutar-se.

4- Comprar una rentadora nova cada any.

5- Comprar unes ulleres graduades noves cada any.

6- Fer unes bones vacances .

7- Pagar els llibres de l'escola dels nens (és clar, que segura-

Imatges de la manifestació a Brussel·les del dia 7 de març de 2009. Fotos: P. Morón

ment serien gratuïts).

8- El que vosaltres volguéssiu...

Entenem que la via autonomista es troba esgotada, que el problema essencial dels dèficits que pateix la nació rau en la política de discriminació econòmica, cultural i social contra Catalunya que sistemàticament exerceix l'Estat espanyol, avalada pel disseny constitucional sorgit d'ençà de la transició, que impedeix al poble de Catalunya i al seu Parlament decidir el futur de la nació, reduint l'autogovern a una mera descentralització administrativa i escanyant la societat catalana de traient-li any rere any més d'un 10% del P.I.B., més de 19.000 milions d'euros que cada any van a Espanya i no tornen. Aquest desequilibri fiscal es reproduïx de manera gairebé sistemàtica en molts altres camps de l'economia, les

infraestructures, els serveis públics, la tecnologia, els béns socials, la qualitat de vida,...

En aquesta secció en posem de manifest alguns.

1000 milions d'€ més d'inversió en rodalies és el que s'emporta Madrid en relació a Barcelona, tot i disposar de 84 Km menys de vies.

D'acord amb els Plans de Rodalies del Ministeri de Foment pel 2008-2015, la inversió a Barcelona serà de 4000 milions d'€ quan a Madrid serà de 5000 milions d'€ tot i que Barcelona compta amb 447 Km de rodalies i Madrid únicament amb 363 Km. Igualment, el pla preveu la construcció de 115 Km de nova via a Madrid, mentre que únicament 25 Km a Barcelona. També contempla la construcció de 25 noves estacions a Madrid, mentre que únicament 9 a Barcelona. I finalment, cal destacar que les vies a Madrid es quadripliquen (66 Km) i a

Barcelona, únicament es dupliquen (88 Km).

64% és el percentatge de la recaptació dels catalans per a fins socials que es queda a Espanya el 2008

El 2008 únicament 17 dels 47 milions que els catalans van decidir destinar a fins socials a través de la seva Declaració de l'IRPF revertiren sobre ONGs catalanes. Catalunya, tot i ser la comunitat autònoma més solidària de l'Estat, amb una mitjana de contribuents que destinen els seus impostos a aquest fi del 12% per sobre del conjunt de l'Estat espanyol, es troba permanentment discriminada per una administració espanyola que prioritza les ONGs espanyoles per sobre les catalanes.

5.229'6 milions d'€ més hauria d'haver retingut Catalunya dels seus impostos el 2008 pel nou Estatut

Dels impostos pagats pels ca-

talans, Catalunya podria haver recuperat un 2'4% del PIB, reduint l'espoli fiscal a només el 8% del PIB si s'hagués acomplert l'Estatut en matèria d'inversions públiques de l'Estat. Espanya, però, robarà amb una mà el que deixa de robar amb l'altra: l'any 1992, Catalunya va recuperar 728 m. en impostos i perdre 626 m. en 'fons de suficiència'; l'any 1997 el guany en impostos fou de 931 m., la pèrdua en 'fons de suficiència' 931 m.; l'any 2001 el guany en impostos fou de 3.908 m., la pèrdua en 'fons de suficiència' de 3.684 m. El 'fons de suficiència' 2008 per a Catalunya és 2.889 m., veurem com esdevé negatiu per, encara que compleixen l'Estatut, espoliar Catalunya igual...o més. 24'5 milions € destinen a Rodalies els Pressupostos de l'Estat per al 2009, ajornant fins l'any 2092 el compliment del Pla de Rodalies de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona.

71.9 milions € per a infraestructures a tot Catalunya és la quantitat prevista, ajornant fins l'any 2026 el compliment pel Ministeri de Foment de les inversions acordades amb la Conselleria l'any 2006, que havien d'acabar-se l'any 2012.

85% de l'obra pública a Catalunya pressupostada per l'Estat l'any 2007 no s'ha fet. L'agost de 2008 Adif només ha executat 139 milions € dels 914 milions € assignats.

40% menys rep Catalunya d'obra pública estatal el 2003-2007.

L'Estat ha licitat obra pública per valor del 2% del PIB fora de Catalunya, i l'2% del PIB a Catalunya.

100 % de temps addicional és el que triga el tren entre Barcelona i l'aeroport el 2007 comparat amb el 1982.

En 1982 hi havia un comboi directe cada 20 minuts que arribava en 10 minuts a l'aeroport. En 2007, en surt un cada 30 minuts i en tarda 20.

9% es queda Catalunya en 2007 de la recaptació catalana per a fins socials.

91% de la recaptació a Catalunya per a institucions socials se la queda Espanya: 127 milions € dels 140 m. ingressats. Els catalans no en reben res dels diners recaptats fora de Catalunya, i només un 9% del que paguen ells.

0€ per al català, 90 milions € per l'espanyol. El govern espanyol destina el 2008 90 milions

ron del autocar con su estelada sobre los hombros.

Los jóvenes no quedaron a la zaga. Catalunya estaba allí presente más que nunca. Familias enteras llegaban de todas las callejuelas anexas, y se aprestaban a unirse a la manifestación, la más extraña por emotiva a la que he asistido jamás.

No pude seguir los pasos de mis compañeros de viaje durante la manifestación. Tenía que recorrerla de arriba abajo para cerciorarme de lo que presentía: un éxito total del acontecimiento. En mi máquina fotográfica capte todas las partes de la manifestación que se extendió a lo largo y ancho de la vía en la que se desarrollaba.

No sé con seguridad si es allí precisamente donde se hacen todas las manifestaciones, pero era un barrio netamente árabe a izquierda y derecha de la vía. Cafés musulmanes, grandiosas salas de té, tiendas rotuladas en árabe... Y tras más de tres kms., llegamos a nuestro destino: una gran explanada donde se habían instalado unas cuantas carpas en las que tendrían lugar los parlamentos finales.

Puedo dar fe de que éramos muchos más de lo que los medios de comunicación de la brunete mediática han informado. Muchos más de los que, parece ser, dijo la policía de Bruselas en un acto increíble de imprudencia temeraria. Si no éramos diez mil, éramos

nueve mil quinientos u once mil, no los conté uno a uno. Jamás tres mil ni cinco mil. Aún me duelen los hombros y los pies de recorrer varias veces la manifestación con la mochila a cuestas. Mienten descaradamente los de siempre, incluidos los enviados especiales de los medios considerados "catalanes", aunque esto no debería sorprender a nadie, después de las asistencias mediocres que se han inventado en Barcelona en el transcurso de las tres grandes manifestaciones que se han llevado a cabo desde la del 18 de diciembre...

Como todo el mundo sabe, las diversas delegaciones de partidos políticos, entidades y asociaciones de diversa índole, marcharon por separado (para no variar la dinámica catalana). Los de la organización hicieron muy bien en casi prohibir taxativamente a los "figuras" de siempre en la cabeza de la manifestación, que fue ocupada por los diferentes delegados de las comarcas convocantes, o sea: por la sociedad civil, que era la principal protagonista.

Tras los emotivos discursos finales, entre los que hay que destacar la lectura del manifiesto de Toni Strubell en un perfecto inglés, la marea humana se desperdigó por la parte "noble" de Bruselas, llenando restaurantes y cantinas. Y digo "noble" porque la parte de la ciudad que dejábamos atrás era sucia y maloliente como ninguna otra importante ciudad europea. Una vez en la Gran Pla-

za (magnífica por cierto) pudimos comprobar que hay dos Bruselas; la de los emigrantes árabes y la de los autóctonos (flamencos y valones) y diferenciadas perfectamente. En la zona de los propios del país no suele verse ningún negocio árabe (y viceversa) salvo algún restaurant chino. En la zona comercial, cercana a la pequeña estatua del Mane-Ken-Pis, hicieron el gran negocio con la oleada catalana.

Una vez dicho lo dicho, he de denunciar de nuevo el papel de ciertos medios de comunicación camuflados de nacionalistas o no, y que funcionan en base a grandes inyecciones de dinero público, por su manifiesta ambigüedad. Denuncia que no va dirigida exclusivamente hacia los profesionales de esos medios, sino más bien a los copropietarios, quienes haciendo gala de un españolismo (o anticatalanismo) mal reprimido juegan con falsas cifras facilitadas por la oligarquía española ante cualquier manifestación de la ciudadanía catalana. Unos medios de comunicación que en vez de informar, juegan a "quitar hierro" a todo lo que suene ligeramente a soberanismo o independentismo.

Por lo pronto los miles de catalanes que estuvimos en Bruselas, hemos abierto los ojos a esta realidad y sabremos sacar provecho de esta verdad incuestionable. Sin independencia, sin un Estado Catalán, nunca tendremos la prensa de nuestra parte.

Marcel·lí Reyes i Vidal
Psicopedagog
Gavà

El nou espanyolisme o quan els taurons van fer lleis per a les sardines

Primer varen ser Bono i Guerra, socialistes jacobins, després els líders antropòfags d'IU amb algun partit adlater català, s'hi afegiren després els del P.P. i en quant es va crear la seva paradedta també els de Rosa Díez: Per evitar la fractura d'Espanya i facilitar-ne la seva governació calia una reforma electoral que eviti la sobre representació dels partits nacionalistes perifèrics. Perquè el nacionalisme centralista és universalista i cosmopolita com tothom sap. Però existeix tal sobre representació? O és un ben alimentat discurs periodístic, subvencionat i difós en ràdios, televisions, universitats, conferències i cursos d'estiu? O una mostra de subsidiat victimisme centralista? És un mite o cal veure quan costa en vots un escó a Sòria, Segòvia, Ceuta, etc. I que costa a Barcelona? O el repartiment igualitari dels senadors que propicia majories populars o socialistes sense despentinarse. Però cal continuar pel camí de fer normes a mida per assolir els resultats que el neoespanyolisme desitja.

Parlem d'una llei de partits que ben aplicada pot il·legalitzar amb

facilitat i rapidesa qualsevol opció molesta i propiciar els resultats "correctes", però en canvi obvia que el P.P. encara mai ha no condemnat el franquisme, més aviat el troben entrançable, o que el PSOE mai ha condemnat els GAL i el terrorisme d'Estat, sinó que va córrer a indultar els pocs però significants condemnats per la justícia. De la mateixa manera al País Valencià la violència al carrer i els atemptats tenen garantida la impunitat si van dirigits contra partits i institucions d'esquerra o acusades catalanistes. I si mai, el Déu de la Conferència Episcopal no ho vulgui!, es produís una detenció d'algú d'extrema dreta no se li aplicaria mai la llei antiterrorista.

Algú s'imagina una ràdio parlant en basc o català insultant a diari totes les institucions de l'Estat amb total impunitat i a més amb un rerafons esquerranós. Ni en somnis, oi? Ara la COPE pot fer-ho i rebre diners de les declaracions de renda destinats a l'Església.

A l'Espanya eterna encara els trens i autopistes i vols internacionals han de passar per Madrid, el plurilingüisme molesta, la monarquia de Frascuelo y de María és una imposició i cap canvi constitucional és possible a no ser que reforci el centralisme nacional uniformista més ranci.

Després de fer lleis per a les sardines, els taurons van fer escolles amb la sola llengua dels taurons per elles i van buscar alguns peixos blaus per conduir-ne els bancs fins les seves goles i no haver així de cansar-se en la seva caça. L'ensenyament del conte l'heu de treure vosaltres, jo ja he parlat prou.

